

της κλίμακος και θλωμένων ἀπλήστως και ἀπάλαιον τῆς ἀγνῆς δρόσου, ἥτις μυρόεσσα ἐπεσκόλαζε πανταχοῦ.

Ἄλλ' ἀσῆφνης... ὡς διὰ μαγείας ἀπὸ χρυσοῦ ἐδόθη ἄνοιγόν τὸν πανόραμα ὡς φανταστικῶν ὀργάνων τοῦ παραδείσου.

Ἀσῆφνης λευκὴ τις ἀγλή, ὡς ζεφύριος πέπλος ἀθιερίας θεᾶς ἐπεκάλυπτεν ἐν ῥιπῇ δόφραμοῦ δῶκεν τὴν πρὸ ἐμοῦ μάγον σκηνογραφίαν. Νομίζεις ὁ Γαλαξίας ἠπλώθη ἐκεῖ ἐκτυλίξας ἑξ᾿ ἠπίνης πᾶς ἀερώδεις πτυχᾶς ἢ ἢ λευκόφωτος ἐοθὴς τοῦ μεταμορφουμένου Ἰησοῦ, ἐξέτεινε τὰ ἀσύλληπτα κρᾶσπέδα τῆς και διέχρωσεν ὄνειρωδὸς λευκὴν τὴν πρὶν ἕσπυχρον ἀποψιν. Φέγγος γαλακτιᾶσιν και μελιῶν ὡς αὐγὰ τῆς ἀθανασίας, φέγγος δροσερὸν και ἀπειρώς διανγῆς ὡς ψυχῇ ἀγγέλου διυλισομένη εἰς λευκάσιν ὄνειρον. φέγγος παρθένου και ἀσπτερῶν ἐν τῇ ἰδεῶδει αὐτοῦ καθαρότητι, ἥτις διέθεγε και τὰς ἀφ᾿ αὐῆς πρῶτερον ὑποσκιάσεις, και τὰς ἐλαχίστας τοῦ τοπίου γωνίας, ὡς ὁ λίκυρος τῆς θείας δικαιοσύνης περιφερόμενος ἑταστικῶς και ἀμειλίχτως καταφωρᾷ και τὰ σκοτεινότητα βᾶθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Και τότε διεγράφη χνόος λευκότερα ἢ τριγωνικῆ κατὰ μίμησιν τοῦ Παρθενώουσ μετόπι τοῦ ἀπέναντι λευκοῦ μεγάρου και ὁ περιδῶλλον αὐτὴν θρηγκὸς και ὁ ὑπερεδόντες αὐτὴν ἱωνικὸς κίονες, περικαλλῆς ὡς γυμνῶν ἐνδοιότημα ἐν τῷ μέσῳ τῆς βελουδίνης χλόης και τῶν μαρογιῶνων δένδρων, ὧν αἱ κορυφαὶ ἐφύλουν τὴν καλλυμάρωον στεγάνη τῆς.

Καὶ τὰ δένδρα, ὧν ἕκαστος κλώνος, φύλλον ἕκαστον, διεγράφετο ἦδη καθαρώς ὑπὸ τὴν λευκῆν τοῦ ἀπλότου φωτός γοντεῖαν, διέλαμπον ἀργυρᾷ και αὐτὰ και αἱ πρασιαὶ τοῦ κήπου και μακρὰν πάλιν ἢ σφδενδρὸς τοῦ λόφου περὶ και ἢ ἐπ' αὐτοῦ ἀνέρουσμα σερᾷ τῶν στικῶν, δλόκληρον τοῦ περικύμωον ἐκείνου τῆς φύσεως ἀροσούγγημα, διανγῆς και ἀσῆφνης διεφάνετο καθαρώς ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Ἐκθαμβος, ἐκδεδακχυμένη πρὸ τοῦ μάγον ὀράματος διρασιῶν μίπως ἢ δόρυτος τοῦ Παραδείσου ἡμέρα ἐπλημμύρσεν ἐπὶ τῆς γῆς διὸ ρωγμῆς τινος τῶν οὐρανῶν πύλων; ἢ μίπως ἀπαύγαμὰ τῆς μορφῆς τοῦ Θεοῦ αἰθιρῶν ἐπέλαμψεν ἐπὶ τὴν φύσιν;...

Ἡ μελιῶσα και ἀπαράμιλλος, ἢ ἀκαριαία ἐκείνη μαγεία συνῆρσασεν αὐτοστιγμῆ και τὴν ψυχῆν μου εἰς ἀνεκφράστως γλυκεῖον φαντασμαγορικῆν ἠδονῆν...

Ταῦτα ἐγένοντο ἐν ῥιπῇ δόφραμοῦ και ἀσῆφνης πάλιν ἠσθάνθησιν, ὅτι ὁ τυφλὸς ὁ αἰθιρῶν ἀπολέσας τὴν ὄρασιν!... ἐν ἀκαρῆ τοῦ οὐράνιον φέγγος ἐξέλειπεν ὡσεὶ σθεσθῆν ὑπὸ ἰσχυρᾶς πνοῆς, και ἢ πῆριξ φύσιν ἀνελάθε τὴν ὄψιν τῆς, ἥτις ἦδη παραδαλλομένη πρὸς τὸ πρῶτερον φῶς δὲν ἦτο ἢ ἠμαυρὸν σκότος.

Ὀμοῖ!... Ἐκείνο ὅπερ ἐξέλαβον πρὸ μικροῦ ὡς τὴν ἄδουτον τοῦ Παραδείσου ἡμέραν, δὲν ἦτο ἢ παροδικὸν τι σέλας ἀφ᾿ ἠθιρῶν ἐπικάμψαν και σθεσθῆν ἑσαῖ!...

Ἐκείνο ὅπερ τοσοῦτον ἐκάλλινε δὲν περὶ ἡμᾶς, και ἐμάγευσεν τὴν ψυχῆν και τὴν φαντασίαν μου ὡσεὶ ἀγλή ἀθανασίας, δὲν ἦτο ἢ ἢ ἀρᾶς ἀκτῆς ὀμοειδικῆς τινος πλάνης, ἥτις ἀπέτη αἰωνίως ἀφ' οὐ ἐπὶ στήμην μὲ ἐχέλασε!...

Τὴ ἥτις ἀπλότουτα ἢ λευκὴ και παγκράσθις ἀκτῆς ἠλεκτρικῆς φωτός ἐπιρριθῆσα ὑπὸ ἀτμοπλοίου φεύγοντος ὀλοταχῶς μακρὰν ἐν τῇ θαλάσῳ ἐκ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς, ἥτις δὲν ἐφάνετο ἐκ τῆς θυρῶδος μου.

... Καὶ ἐδωθῆσθην εἰς σκέψεις!... Ἀλλοίμονον! Δὲν δέμπει οὕτως ὡς ταχύτερον ἠλεκτρικὸν φέγγος ἀκαριαίως μόνον φωτιζοῦσα τὴν σκηνογραφίαν τοῦ βίου μας και ἢ εὐδαιμονία και χαρὰ τῆς ζωῆς;

Ἀστράπητι ὡς μαγικῇ ἀκτῆς ἐπὶ στιγμῆν καλλίνουσα τὰ πάντα πῆριξ, ὡς παραδείσου τοπίον ἀγνόν, μελιῶσα, γαλακτιᾶσιν, αἰθιρῶν, ὅπου χρυσὰ ἐπιπλανῶν-

ται τὸ λευκάσιν ὄνειρα και τὰ φαινετὴ τῆς πῆριξ ἡμῶν ἰδεῶδων, μαγεῶνσας δι' ὄνειρωδῶν πλάνης και φανταστικῶν ἐπιπέδων καρδίαν και διάνοιαν. Καὶ εἴτα σθένουται ἀκαριαίως και μᾶς βυθίζει εἰς τὰ σκόπη τοῦ πένθους, ὅπου ὄχρὸς ὡς λείψανον φθισιῶντος ἁπλοῦται πᾶσον πρὸ ἡμῶν βίος ἄχαρς και πενήθης, μέλλον ὄφραδον ἐλπίδος και παρὸν πένυχρὸν και στείρον φωτός και ζωῆς.

Και ἢ μνήμη μας μόνον εἶναι πλοῦσια φωτός τῆς πρῶσας τὴν ἠσπεσιῶν ἀνταίγεια τῆς ἠλεκτρικῆς τῆς εὐδαιμονίας ἀκτῆς, τὴν λευκῆν γοντεῖαν τῆς ἠθιρῆς, ἀλλ' ἀθανάτου στιγμῆς, ἥτις ἐν ἀπέθανον ἑσαῖ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ ἢ ἀνεσπέρως εἰς τῆς ψυχῆς και τὸ ἰδούτα!...

26 Ἀπριλίου 1902.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἐβλεῦσα φύσας ὡς ἄσπιλος κόρη λειμῶνας, κούδαρ πρὸς ἄνθη κομρεῖ μυρόεσσα αὐρα ὡσπερὶ τὰ ὄρη και ἑαρος λούει τὰ πῆριξ ὄρη.

Ἐκ νέου τῶν κήπων τὰ λείρια θάλλουν και στίβουν εἰς δρόσον ὄρωσι τοῦτοῖ εἰς κλώνας τρυγόνες γλυκύτατα ψάλλου, εἰς σούκας πῆριξ τὸ ρεῦμα κροεῖ.

Ἐδῶ που πλοῦσιον εἰς ὕδατα λίμνης λουόμενα νῆσσαι κτυποῦν τὰ πτερά ἐκεῖ ἀγέρως και ἀνευ μερίμνης πομπῆ τὸν ἀσλόν του τινύλων περᾷ.

Ἐντὸς ἀνόστρωτῶν λειμῶνσ παρέκει νεάνης βαδίει γοργῶ τῷ ποδὶ κρινόλευκον χεῖρα προβάλλουσα στέκει και δρέπτοσα ῥοδὰ τὰ φύλλα μαδίε...

Ὀ! μάδιε τὰ φύλλα και τέρπου συγχρόνως ἐνόσφ του βίου ἀνθεὶ ὁ λειμῶν

τὸ ἑαρος, μικρὰ μου, μαρᾶνι ὁ χρόνος και φεῦγες ἢ τέρψης μακρὰν δ᾿ ἡμῶν! Ἐν Κερασοῦντι

Ἄλκυ.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΩΣ ἈΝΟΙΚΤΗ ΕΙΣΙΤΟΛΗ

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον διευθύντριαν τῆς «Βοσποριῶδος»

Ἐπιτιμος ἑσπεουρῆς, (συνέχεια ἰδε ἀρ. 1)

Εἰς μίαν ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος κ. Βιργινίας Εὐαγγελίδου ἐνέθρημς ὕπὸ τῆς χειραφετήσεως συνηγορούσας ἀναγινωσκονται ἀπὸ τῶν στήλων τοῦ ἡμ' ἄρ. 17 ὄλλου τῆς Βοσποριῶδος ταδε: «Ἡ γυνὴ ὄνομοιολογικῶς ὡς ἀδούρα του ἀνδρός εἶναι ὀδοιποστῆρα. Ἄρα τὸ ὀδοιποστῆρον τῆς γυναικὸς οὐδ' αὐτὰ εἶναι αἰ ὕπὸ τῆς χειραφετήσεως συνηγορούσας παραγωμῆσται. Πραγματικῶν δὲ ἀπαντᾷ τὰ εἶρη. Ἐβ' ἀμνημονεύων χρόνον κῆρος τῆς γυναικὸς εἶλαξε ὁ γυναικαπώτηςος. Ἄμαίωτον και τοῦτο. Ἐκείνο ἀερίως, ὅπου οἱ πόλμμι τῆς χειραφετήσεως πῆριξται ὡς ἀποδείξωαι παρεχίεται ἢ κ. Β. Εὐαγγελίδου. Ἄρρολλίεται ἠθλονοτῆ ἀνεπισιθῆσως. Ἐπιπροστίθουν ὅμως κατωτέρω. Ἐἢ ἰπταροφῆ, ἢ ὄναια εἰσπρόβησαν αὐτῆρ και προσημαῖον τὴν παραμῆρη τῆς. Αἱ γυναικες παρ' ἡμῆν εἰσὶν ἀνθη σφρας και ὄρη τέκτα του ἡῖου και του εἰλευθῶν ὄρροτος. Δῶμμι εἰσπρόβησαν, νηρασθεθε ὀδρ εἶναι ὄνοιστην γὰ ἔχη ἑμφαλαρο και ἰσχυρόν. Δεσποινίς, δὲν τὸ ὑπάρχη παραμῆρη ἰδει μὲ προῦπρηξαν ἀμῆη τῆς γυναικὸς, ἢ οὐδομοτῆ οὐδὲ ποτε ἠδυνθῆσται μὲ ἀπαντήσωμαι. Διὰ τῆς δευτέρης περιόδου τῆς ἀπὸ κεραισῆς πειραστῆ ὡς ἀποδείξῆται ὅτι, ἢ γυνὴ χειραφετομένη και ἐντιθεμένη εἰς εἰλευθῶρον ὄρροτῆτα ἢα πᾶσῃ μὲ εἶναι ὀδοιποστῆρα διανοητικῶς ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀνδρα ἀποκωτῆσα ἀνάλογον πρὸς αὐτὸν σωματικῆν ρῶμην και εὐχίαν. Πῆρι τοῦ ἀληθῆος του ἰσχυμαμῶσας τούτου φῆρσαι παραμῆρη τῆς Ἄμαίωτος τῆς ἀρχαιοτάτης ἑποχῆς, ἀτυγῶς κροστωπα μῆθολογικῶς, και τὰς γυναικας τῆς ἑπῆρης. Εἰς ταῦτα ἀπαντᾷ τὰ ἰπόμενα. Τὸν πα-

ραλληλικών των Ἀμαζόνων θεωρῶ ἀνεπαρκῆ καθόσον αἱ Ἀμαζόνες εἶσι πρόσωπα μυθολογικά. Ἡ δὲ μυθολογία ἤγνωστον διατεῖ παραδόξως εἰς ἀνεπαρκῆσαι ἐπιγραμματικῶν τινων κοινωνικῶν τύπων μεταβίβασις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆν γυναικίαν μορφήν. Ἐλευθερία τῶν λόγων χάρη-εἰς τὴν μυθολογίαν τὴν Ἐσθλίαν καὶ τὴν Χέρουδιν ἐπορωρωσάσας τὰ διεργήματα παρὰ τὰ ἀπειρία αὐτῶν ἐνδιαιτήματα πλοια μετὰ τὸ πληρώματος. Τὰς Ἐραυνὲς τιμωροσκάς τὰ ἀνοσιούργηματα. Τὴν Κίρκην μεταβάλλουσαν τοὺς ἀνθρώπους εἰς κνήκην. Τὰς Σιρηνὰς θανατοῦσας τοὺς ἀκούοντες τῶν μαγικῶν φωνῶν τῶν, αἵτινες ὑπεβάλλοντο εἰς πολυήμερον ἀκούσιον νηπείαν ἡσάουοντες πρὸ τῶν ἀειλυτῶν καὶ ἠθμάλων αὐτῶν ἀσμάτων. Τὴν Μίδουσαν ἀπαλοῦσαν τοὺς ἀπειλίοντας εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς.

Τὰς Ἀμαζόνες, ὡν ἔργον ἀποκλειστικὸν ἦν ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταστροφή, καὶ περὶ ὧν ἐμνησθῆμεν ἄνωτέρω, καὶ ἄλλως. Ἐλλαχθὺ πάλιν ἀναφέρει γυναίκες ὅσο ὑπέροσας καὶ αἰείας συνθήκας. Ποιεῖται μίαντα τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐκπροσωποῦσιν τὴν σοφίαν, γεννηθείσας ὅμως ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός. Ἡτοι παραδέχεται αὐτῶν ὡς διευτερόπλασμα τοῦ πρωτεύοντος ἀνδρικοῦ πνεύματος. Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς θεᾶς ταύτης ἴσως ἡ μυθολογία ὑποκρύπτει τὸ πρὸς τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν ἐλευθεροῦν οὐαδίον τῶν γυναικῶν πρὸς τῆσὴν διέλευσιν αὐτῆς τε καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν ἀνελλιπῆ τοῦ μορφωτικοῦ ἔργου ὑπὲρ τῶν τέκνων τῆς. Ποιεῖται προεῖται μίαντα τῶν ἰνία παρθένων τοῦ Ἐλικῶνος ἢ τῶν Ἐσθίλων, ἄς ὡσάουτος ἀποκαλεῖ Οὐλατῆρας τοῦ Διός καὶ τῆς Μηνεμῶσνης ἀποδίδουσα αὐταῖς ὑπερωσικὴν ἰδιότητητα. Παραδέχεται δὲ αὐτὰς προστάτιδας πίσεως νεαρᾶς ἰνασχυοσῆσας, ἀλλ' ὅπὸ τῆν ἰδῆγαν τοῦ Ἀπόλλωνος διατελοῦσας ἰνα ἀποδειχθῆ καὶ αὐτῆς ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρικοῦ πνεύματος.

Κατ' ἡμὲ ὅμως τὰ μυθολογικά ταῦτα πρόσωπα ὡς ἀλασθήσιμα συνθήκας καὶ ἄν παρουσιάζονται ἀποκλινοῦναι τοῦ δικαιώματος παντῆς παραλληλισμοῦ πρὸς τὰς κοινὰς γυναίκες. Διὰ τὰς γυναίκες τῆς Σπάρτης ἄπαντὸς ὡς ἴπεται. Ἄνετι νὰ προστρέψωμεν εἰς τοὺς χρόνους ἰκνίους καὶ παραλληλοσῆμεν τὰς γυναίκας τῶσων ἀπομιμακρυ-

σμένους ἐποχῆς, περὶ ὧν ὀλίγα διέσωσαν ἦναι ἡ ἱστορία, ἄς λάβωμεν ὡς παραδειγμα τὰς γυναίκας τῆς πατρίδος μου, τῆς Ἡπειρώτιδος. Ἐνταῦθα εὐνεχῶς δὴν ἐσισχῆται τὸ ὑπερμα τῆς χειραφετήσεως αὐτῆ ἀπειλή ἐσοδὸν δύναι τὴν θὰ εὐρη ἔδαρος ἡμίονον παρὰ ταῖς γυναίξιν. Αἱ γυναίκες τῆς Ἡπειροῦ ζῶσιν ὑπὸ αὐστηρῶν καὶ ἀσφαλτοῦσ συνθήκας. Δὴν ἰννοοσὶ νὰ παρακλινοῦσι τοῦ γυναικίου προγράμματος, ὅπερ ἀπὸ χρόνων κατῆσθη τὸ ἀντικειμένον λατρείας τῆς Ἡρωσῶτιδος. Ἐπειθὴ ὅμως τὸ τε ἡμίονον καὶ οἱοι ἰν γένει αἱ ἱστοριστικὸι κλάδοι, εἰς αὐς ἐπιδίδεται ὁ ἀνήρ, ἡσιστα ἀνταποκρίνοντο εἰς τὰς οἰκονομικὰς τὸ ἀνάγκας, εἰ πλεοσται γυναίκες ἰγγράμματοι ἡ καὶ ἡρθάνθησαν ἀπόλυτον τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς ἀεγυλίαν καὶ ἰκτὸς τοῦ οἴκου. Τινὲς εἰσι κωκοσφῶι, τινὲς γεωργοὶ κτλ.

Αἱ γυναίκες λοιπὸν αὐταῖ εἰσὶν ἐκτεθειμέναι ζήσιπτοι εἰς ὀριζοτητα ἐλευθεροῦ καὶ εἰς καθάρων ἀέρα. Καὶ ἰν τοῦται οὐ μόνον ὑπεροπὸν τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τε τὴν ρώμην καὶ τὴν πνευματικὴν δύναμην, ἀλλὰ τοῦαντιον δυνάται εἰς ἀσυστάθην νὰ εἰρη κατῆντησαν εἰς ἰδιόρρωμους τύπος, παραμικρὰ τρῶσπον τινὰ ματαξὺ ἀρρωστων καὶ θήλοσ. Οὐτὲ γυναίκες λογιζονται, ὅτε ἀνδρῶσιν διαζύγου. Ἡ ὠρῶσιος συνθήκῃ μὲ αὐτὰς τελεσθῆσιν διαζύγου. Τοῦ γυνωσ τοῦ τέλτου τοῦ ἀνῆκοντος ἄλλοχθὸ τῆ γυναικὶ ἰγένετο ἰναεὺθι ἀνατροπῆ. Ἐθῶ αἱ γυναίκες ἀποτρωποῖ τὸ ἀσχημον φύλον καὶ αἱ ἀνδρὸς τὸ ὠρῶτον. Μίαν ἄλλην περικοπήν τῆς κ. Η. Βούγγιλιδοῦ ἀναγινωσκὸν ἰπληκτοσ ἴχουσαν ὀσους. ἘἌντιπαθὸ πρὸς ἄλλα τὰ ἐπιγυλίματα ἰν ἡσὶ ὅπου ἀπαιτεῖται βία σκαλῆ, κτηνώδης (!) ὀσους, μωωικὴ ἀντοχὴ κτλ. ἰθῆσται, ὅς ἡ δεσποικὴ ἀποδῆσ τῷ ἀνδρὶ μὲ ὄρος πρῶθ καὶ κρηναῖο. Δὴν ἴπο λογικώτερον ἰάν ἡσῶιτερον κῆπος ἰξερῆσται ὀιὰ τὸν ἀνδρα ὡς ἔσραε καὶ διὰ τὸ φύλον τῆς εἰσοῦσας. Ἐἰναι αἰστος νομῆσ πρὸς ἡμᾶς ὡσάουτος ἰάν φρονῆσται ὅτι ἄμα τῆς χειραφετήσεως ἰνατευχθῶσιν ὡς ἐλευθεροὶ δούλοι, κασοθῆσ, καὶ ἀνῆθικοι θήλοσι παραδοθῆ εἰς τὴν διεξερῶρῆν αἱ γυναίκες, καὶ παρακατιοῦσας. α' Βγῶ τοῦλάχιστον ἴλω καλλιτερον ἰδέαν διὰ τὸ φύλον μου δὴν τὸ ἀτιμάζω διὰ μίᾶς τοιαῦτης ἰξουτελιστικῆς ὕσνεας. ἘΤΙ ἰξῆσται εἰ β-

λων αὐτῶν ἡ ὅτι ἡ δεσποικὴ μέχρι φαντασμοῦ ἰμπουσιμένη ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως ἰναιεῖ ἴστω καὶ διὰ σαθρῶν, τραχῶν καὶ ἀνευ βάσεων ἐπιχειρημάτων νὰ ἀποδῶσ εἰς τὸ φύλον τῆς β, ἡ ὅσως τὸ ἰσῆρσται. Ἐν ἄλλῃ ὡσάουτος περικοπῆ βλῆσε. α' Ἡ γυνὴ δὴν πρῶσισται νὰ ἡ διαμορρωλῆ, ὅτε γεωροῦλας, ὅτε στρατιώτης, ὅτε ἀστυνομικῆς πράκτωρ (!) πρῶσισται ὅμως νὰ ἰχῆ πολιτικὰ δικαιώματα, νὰ ἡ πολιτικὴ καὶ νὰ χάρη τ' αὐτὰ πολιτικὰ δικαιώματα. Ἄλλαις λέξις πρῶσισται νὰ σπῆρῆται ἰεαῖ ὅπου δὴν σφραῖναι κατὰ τὸ δημῶδες λόγον. Πρῶσισται νὰ ὀρῆσθῃ πολιτικῆς ὀραλῆ ν' ἀνατρήσῃ τοὺς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων διηκοντοσ νόμοσ τῆς πολιτείας καὶ νὰ τεθῆ κριλῆ τῷ ἀνδρὸς ἡ δ' ἰκαλοσῆτα τῶσ, ὡς εἰσὶ, νὰ λογισθῆ κερὰλ τοῦ Χριστοῦ, ὁ οὐσῶ γοσ ὑποσῶσιν αὐτῆς καὶ αὐτῶ καθῆξῆ.

Διατῆ, κ. Βούγγιλιδοῦ, δὴν σφραῖνεται καὶ εἰς τὸ ὅτι ἡ γυνὴ χειραφετωμένη καὶ ἀποκτιοσῶ ἀνάλογο τῷ ἀνδρὶ δικαιώματα ἀπὸ ὡς παραδειγμα τῶν ἀξῶσιῶν σῶς προτάσεται τὰς Ἀμαζόνες τῆς παλαιᾶς ἰπρῆξ, ὡς ἀποκλειστικὸν ἔργον ὀπῆρῆν ὁ πόλεμος, αἱ ὀρῶσιες καὶ αἱ καταστροφῆ, καὶ ἀπὸ παραδέχουσε ὅτι ἡ γυνὴ ἰκτιβεμένη εἰς ἐλευθερον ὀριζοτητα ὀρῶσται ἀποκτιοσῶ ἀνάλογο πρὸς τὸν ἀνδρα ρώμην καὶ εὐξίαν ὀρῆσται νὰ γίνῃ σερατιώτης κτλ. Ἡ γυνὴ καὶ ὡμᾶς δῖον νὰ γίνηται ὅτι τὴν σφραῖρη πρὸς ἀνατροπῆν καὶ μόνον τῶν κοινωνικῶν ὄρων, νὰ ὀρῶσται ἰν χλῶθ καὶ ἰσῶν/ε καὶ ἀπολαῖσει. Τοιοῦτο τὸ φανταστικὸν ὡσάουτος εἰς ὄλους ὡμᾶς τοῦσ ὡπὲρ τῆς χειραφετήσεως ἰαχυμωσῶσας. Ἄλλ' ἡ κοινωνία ἰεασιθῆσται ὅτι ἡ γυνὴ δὴν νὰ δεσποῖ ἰν τῷ ἀποκλειστικῷ ἰεαῖν κῆκρ τῶν καθῆκόντων τῆς καὶ πρὶ τοῦτουσ συνηγῶσται ἄλλα τὰ ἰξῶχα τοῦ φιλοσοφικοῦ κόσμου καὶ πολιτικῶ προσῶσται καὶ ἰν γένει αἱ σφραῖνοι πολέμιοι τῆς χειραφετήσεως, δ' ἰεπιχειρημάτων σφουδαῖων.

(Ἐν Βουδίνῳ)

(Ἄναλοῦθῆ)

Ἐκωσῆσ Μ. Βασιλειῶδης

Η ΠΑΡΟΔΙΤΙΣ (Πρωτεύοντον διήγημα)

(Συνέχεια)

III

Ἡ πόλις Φ. . . ἰνθα διαμῆνι ἡ Ἰουλιᾶ, ἡριθμοὶ πλείον τῶν πενήκοντα χιλιάδων κατοίκων, εἰχεν ἀκμῶτον ἡμῶσπον καὶ διατίμητο κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἴστρον ὑπὸ τῆσων ὀδῶν. Μεταξὺ τῶν παλαιῶν οἰκοδομῶν τῆς ἰεῖθροτον προσητάς καὶ τινες μεγαλοσφραῖς ἀποτελοῦσαι μετὰ τῶν λοιπῶν χαρῶν δλον τὴν ἀερωθῶν καὶ ἀνώμοτων. Ὁ πολιτισμοσ εἰχεν εἰσβάσει εἰς αὐτὴν ἡραμῶστικῶσ—ἰνοσ δὲ διὰ τῆς λέξεωσ πολιτισμοσ, τὸν ψευδοπολιτισμὸν τοῦ 18' αἰῶνος, καθ' ὅν παρ' ὀλας τὰς περὶ τοῦ ἰναντιον ἰδέας τῶν αἰσῶσῶδων κοινωνολόγων, ἡ Ἄνατολὴ ἰξῆθη εἰς τοὺς κῶσποσ τῆς βῆι ὀθανοῦ καὶ ἀποσῆλτον ἄρχεν ἡ ἀσῶσι.

Ὁ Γεωργῶσ, ὅν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας ἀνῆμην ἡ Ἰουλιᾶ, ἰν τῇ πρώτῃ καὶ τελευταίῃ εἰ Μασσαλίας ἐπιστολῇ τοῦ περιήγρησ διὰ τῶν ὠραισῶν ἐκφῶσων τὴν ἐθλῆψιν τοῦ ἐπὶ τῷ ἀποχωρισμῷ τῶν καὶ διὰ τῶν μάλλον ρωδῶν χωμῶσ τῶν ἰν ἰεν προσεγῆ μῆλλον εὐτυχοῦντων.

Τὸν πρώτον ἀπὸ τῆς ἀναχωρῆσῶσ τοῦ μῆνα δῆμῆθη δῶτερος καὶ ἡ Ἰουλιᾶ ὀποταῖσεται μῆμωσ ἰγκατελιθῆ ἀνῆρωσ ἀπῶσῶσ πρὸς αὐτὸν τὴν ἰξῆς ἰπιστολῆν.

Γεωργῶτῆ μου,

Ἡ βρῶδότης τῆς ἐπιστολῆσ σου μ' ἰρρημῆ εἰς μιλαγγολῆν. Ὡς βλοσ δληπτηρωδῶτερον, ἀλγεῖνῶστρον τοῦ πρώτου, ὅπερ ἰξῆθη ἡ καρδία μου, διεπῆρσαν αὐτὴν ἡ ἰδέα τῆς ἰγκαταλιμῆσ. Ἄδυνατὸ καὶ νὰ τὸ φαντασθῶ ἀκόμη, βῆι ἰγκατελιμῆ τὴν Ἰουλιαν σου, τῶν ὀσῶν δὲ κατασῆστροσ μετ' ὀλίγον μ. . . Ἡ ἰγκατάλιμῆσ μῶσ πάντοτε ὀδυνῶρᾶ, ἀλλ' ἡ ὀπὸ τοιαῦτας περιστάσεις εἰναι ἀσυχρῶσως ὀδυνωρῶρῆ. Ἡ ὀδῆσ τῆς δῖν ἰεπῆρῆται διὰ λέξεων. Ἡ ζῶη μου, ἡσῆσ μετὰ τὸν θῆκτρον τοῦ μακαρῶτου σῆζῶροσ μου ἴπο ἀνυπόφορος, κατῶσται χῆρῆς εἰς ἀνῆθ τῆ. Ἡ ὀπὸ τοιαῦτας μῆλοστα περιστάσεις ἰγκατελιμῆσ, Γεωργῶτῆ, ὡ ἰπαναλαμῆθῶν εἰναι καὶ τοῦ θανάτου πικροτέρα καὶ ἀλγενοτέρα. Ἄναλογοσθαι πρὸς στιγμήν τὴν Ἰουλιαν σου . . . δελ

πικνούς κατακτημένων χωρών, αι άθροισαι και άλλα-
 κώλλαι μετακτασίσεις προσλαμβάνουσι χερσ-
 κτήρα άπειλητικό, όστις δίδω ν έφελαγήν τήν
 σύνοτον προσήγη τής έλληνικής κυβερνήσεως,
 τοσοῦτῳ έλλοιον, όσα, τής ίστωριακής δικαιοσύνης
 βαλτιωσίσης ίσαιοθερώς κατά τήν τελευταία έτη
 έν άποσι τοις κλάδοις αύτής, άποκαίεται ή νό-
 θεσις ότι αι μετακτασίσεις αύται όρεισονται εις
 πολιτικούς λόγους, ήτοι εις τήν πλημμελή και κα-
 κήν τής χώρας διαίτησιν. Τούτου δι' ταθέντος, ό-
 ρειλαμέν ν παραδεδωχέναι προς στιγμήν ότι οι-
 κονομικαι μόνον λόγοι γεννώσι τό τυρωδικατικόν
 κνώμα, όπερ υποκρύπτεται έν ταις έν Έλλάδι
 μετακτασίσεσι. 'Αλλ' άρα γε είναι πραγματικοί
 και άληθεις οι οικονομικαί λόγοι, τώσι όποίους
 προσβάλλουσι τά πλείετα τών έν Έλλάδι δημο-
 σιουργημένων όργάνων, ή έπισυνονται άπλως εκ
 ενστάσεως έξήρκου προς τάς κατά καιρούς κυ-
 βερνήσεις;

Ο μετ' έπιστολας παρεκλούθων τά έν Έλλά-
 δι γεγονότα κατά τήν τελευταία έτη, προσκα-
 λόμενος ν' άπαντήση ίπι τής άνωτέρω προβα-
 λόμενης έρωτήσεως, άδιστακτως θ' άπεκρίνω τό
 ότι οι πλείετοι τών οικονομικών λόγων, εις ους
 άποδίδονται αι μετακτασίσεις, είναι άπλή ήπι-
 νόχης έμπεσθάν και ιδιοτελών άνθρώπων, μόνον
 μελίκα και μόνον φροντίδα έχόντων νά παρι-
 στάσι τά πράγματα υπό τήν κομφώτατα χρώματα
 προς έκπεπρήσειν όσοδοβούλων σκοπών. Όλοι
 οι προσβάλλοναι λόγοι κατακτιπνοῦσιν άρ' ίκω-
 τών, ός μικροί μολδβέδιοι στρατιώται εις τήν
 πικνήν τού παρακταθέντος αύτοῦ παιδός, έμε ως
 άντιπαίτη τήν τίν οικονομικήν άπόρρωσιν, έν ούλή
 εύρωστίαν, ήτις περιετρήθη έν Έλλάδι κατά τή
 τρία διαρρησέντα τελευταία έτη, καθ' ό έκαι-
 λωγήθησαν δεόντως και άνεπιχθήσαν πάλαι αι
 παραγωγικαι τής χώρας δυνάμεις. Καί είναι μιν
 άληθεις έτι προς έπίτευξιν τού εύρωστού τούτου
 άποτελεματός ίδίους νά επιβληθώσιν εις τόν έλ-
 ληνικόν λαόν βάρβατοι φόροι, κατακτιπνοῦσιν
 κατά τι αύτούς, άλλ' ή φορολογία αύτη, δι νθ έξοκο-
 λουθήσθ βεβαίως έν' άπεριον, άπό άπαξ ό προ-
 πολεμισμός τού λήξαντος έτους παρουσιασει πλε-
 υμας έκτακτικων ενών.

* Άλλως τε, ουδέεις άγνοει, ότι τό έδαφος τής

Έλλάδος δύνεται νά διατρήθῃ μεζόνια έτι τού
 ύπερχόντος πληθυσμῶν και ν' αύξηθη ίπι τοσοῦ-
 τού τόν ήνίκον πλοῦτον, ώστε νά περίχη έργα-
 σιαν ού μόνον εις τοῦς ήμισυαπούς, άλλα και εις
 ξένους, προσερχόμενους εκ διαφόρων μαρῶν. Άντι
 όμως τούτου, βλέπομιν δυστυχώς άπαρχόμενους
 εις τήν ξένην καθ' όμάδες πόρους νεαρούς και
 σφιγνάντας νίους, ζητούντας άλλαχού, ούχι ήρ-
 γασίαν, διότι τοιαῦτην εύχέρως δύνονται νά εύ-
 ρωσιν έν τῇ πατρίδι των, άλλ' άρμόθικα πλοῦτη,
 τά όποια ή νοσηρά φαντασία των άνωροπολσηον
 ώς κρυπτάμενα έν ταις γωνίαις τών ώδών τών με-
 γαλοκώλων τής Άμερικῆς. Όλίγοι χρυσάί λίραι,
 κάποταλαίσι υπό τών προκαληθέντων εις τοῦς
 συγγενεις των, φρασεπ, όπω: έπιτίμωσι τόν
 προς τάς μετακτασίσεις πόνον τών έπλοικωτέ-
 ρων εκ τών κατοίκων τής Πελοποννήσου, άνεμυ-
 θεθέντων ίστανικούς πάργους πλείους, προς α-
 ρισμίνου δθεν δι' αύτούς, άλλα δυστυχώς μετα-
 βλλομένους είνους εις άνημιόμους άνδρακας καί
 τῆς ές Άμερικην άφίξει των.

Εις τοιαῦτα φαντασιώδη και γολοθα δειμα δό-
 ναταί τις ν' άπόδωξη τόν κλειθέντον προς τό με-
 ταναστασίην πόνον τών κατοίκων τής εύτέρου
 τού Πέλοπος νήσου, εις τοῦς όποίους πρέπει ίπι
 τέλος νά υποδιγθώσι σοβαρός οι κίνδυνοι, εις
 ους άσυνήτως ίκίνθονται. Καί ού μόνον τούτου,
 άλλ' άνάγκη έπιτακτική επιβάλλεται εις τήν έλ-
 ληνικήν κυβερνήσειν ν' άνακόηη τό ήμίον τών με-
 ταναστασίων διά καταλήλων και αύτοάντων
 ναυαγοπημάτων, τών όποίων ή προσωρινή ίσχύς
 και έσπερωγή δικαιολογείται ως εις τής έκαιρετι-
 κῆς τούτης περιστάσεως.

Σ. Τζανόντης.

ΔΑΤΡΕΙΑ

Εδ ή μοι και τό λάλημα φόρος
 κείτω, τό Σπέρτων γλυκεριότερον, ή φη πι πώσι
 είναι ήτις φορη ή λιπιθα έκερμας.
 (Παύλος Σουλτανάροϋ).

Ύ Σό ή τις ως έμωρον έπι τῆς ήτις με' έρώτης
 ως πωρῆν ή δολοκίμωτον, εἰδόν εἰ άλλης σφάρας
 και ήτις με' τό βέλιμα σου με' έζήγησας τής πλάτης
 τήν έρπυσαν καρδίαν μου βήσους εις αἰθήρας

Ύ Σό ή τις με' έθέρωσας τήν έρπην έγγύλων
 με' τό δίδων έρμα σου, με' τό έρών σου ήθος
 και ήτις με' ενώνουσα τό θάρρος εις τό μέλλον
 γαλήνην έκίχουσα εις τό σπείζον στήθος.

Ύ Σό ή τις έρώσας προστάτης τής ζωής μου
 έπι μακρόν τό βίωτον παρούσων τών πόνων,
 και ήτις όσον ήθαλωσα ούκάρης τής ψυχῆς μου
 δωροσά μοι άείποτε λιπιθα ζωηφόρη. . .

Ές άνθρώπων κλέματος, ειπέ μοι, έτε νήσος;
 Μη σού καρδίαις τό βλαυδόν τών σφραγών μου, δόμα;
 Μη έπί τῆς ός γάλλαι μου παρήγορος έλλήνη;
 Μη έπί τῆς έσσαι ποσῆ δεστική λαβούσα σωμα. . .

Ύ Άρες με! γουκατις ποῦ τῶν ποδών σου, ήλι,
 άδελφόν τῶν ήγών εν' έκνώσας βίον,
 άστράταν άκατάστητην νά σοι άρωρε έπ' χαλῶ
 ως τό λάδιον προσήρην πρό τό βωρῶν τῶν πόνων.

1884.

Νικολάης Μακρίδης.

Ο ΑΡΙΘΜΟΜΗΜΩΝ

Τόν έξοχόν και πιστόγνωστον άνα τήν Εβρώ-
 πην Έλληνα άριθμομήμονα κ. Παριλή Διαμάν-
 τσην άπλήτους ήθεμιάσαμεν, ώς και έτη ή πα-
 ραστάση έπι πικνή, άλλ' έκλειματό όμήγους, εις
 τῶν μεγάλων αύτοῦσων τού Φιλοθ. Σπυλάγου, ήν
 και ή Α. Ε. ό προσβηθείς τής Έλλάδος; κ. Νικ.
 Μαυροκοφάτος ήτιμους διά τῆς παρουσίας αύτοῦ
 μετά τής εύνοιαστέης σούζουτου, τό έξοχος
 έλλην άοιδός κ. Νικολάου και πολλοί λόγοι.
 Μνήμη φωτογραφική άνωτεροῦσα θαυμασίας; έν
 ίκαυτῇ τήν όπτικην άποστοπείαν και τών όγκω-
 δεστέρων άριθμῶν έν ίνι τού έγκραφου κέντρο
 και νοσά λογιστική γοργότης τεχνολογικου-
 ρική ούτως είναι, συνδυάζονται μετά μαθημα-
 τικῆς ιδιοσυρίας και έμβροθείας όχι όλίγη, άπο-
 τελουσι ραινώμιμον άληθώς έξοχον πρωτοφανές δι
 έν τῇ πόλει ήμών, όπως παρεκλούθει τις μετ'
 έκπλήξιμος άλθροῦς και θαυμασμοῦ προς τήν α-
 πομωγίαν και τάς θαυμασίας δυνάμεις, δι' άν έ-
 πραιουσι τό άνθρώπιον έθ.

Είρημῶς; έκτακτικωμένων και διοικητομαρτυρίων,
 μακροῦς και τελευτητόους ως αἰμῶς; οισηροδρό-
 μων δ. κ. Π. Διαμάντης τοῦς άπήγγυλιν άπο-

σθησίας δι' έιός μόνου βλάμματος ακατέ παν-
 τοιζας διευδούσεις εκ δεξιῶν προς τ' άριστερα και
 τίτακταιν, καθέτως; όριζόντως; μιαδιωραῖως
 κλπ. κλπ. Όλοκλήρως δύο πηλοφύρας πύλας
 πλείρας άριθμῶν παντοῦνς έπίτης άπήγγυλαι κατά
 μονάδας κατά πντοῦρας διευδούτων.

Τετραγωνικός και κυβικός ρίζας άριθμῶν έρι-
 ζομένων υπό διαφόρων άποστατων έξήγαγε νοσά
 μετά γαίγησιν εύλόγας έντός στήγας, προς δι
 και τήν τεταρτήν δύσμιην άριθμῶν, τοῦθ' όπερ
 είναισθε τόν άπείρητον έθουσιασμοῦν τού άπορα-
 τήριου. Ύπεροψησίας διακόφους ύποδειγθησίας εν-
 πίσις; υπό άποστατων έξήμιον αὐτοσηγμαι και έν
 γένει θαυμασία έκποσπιν; ό δαιμόνιος μήγμων, δε
 τις και ήμερολόγιον δολώχων έχει 300 δλων έ-
 τῶν, ήτοι μέχρι τού έτους 2100.

Ο κ. Π. Διαμάντης; έπιστολας και έζητε ίπι
 ποῦ έν Εβρώπη κατίχων τελαίαν εύρωπικήν και
 ίκοσταρηνικην άμφοσιν, ώς δι είναι έν τῇ δια-
 λείει αύτοῦ ένίστη έκποσταρηνιν έξέτασιν παρῶ
 τών διοικητοῦτων έμποτηρομένων αἰθανταίων
 τῆς Εβρώπης, ως Charcot, Lombroso, Man-
 tegazza, παρ' οἷς όλοις ιδιομάρθη έως θαμείσων
 ρηνώμιμον όπτικῆς μήτης, άξίως τών σπουδαιο-
 τάτων έμποτηρομένων μελῶν, παταχού δι'
 όπου τῆς Εβρώπης; έδωκεν τοιούτας έστειτημο-
 κῆς άρα και περιματῆρας διαλέξεις, συνεκ-
 τρωσιν άπειτον τῶν θαμείσων. Συγγρηγομῶν θερ-
 μοκτικῆ τῶν δαιμόνιων; γίγναται τῆς μήτης, έν-
 τῆς ή λαμπρά διαλέξει τοσοῦτο θηρωός και ή-
 θουσιασθῶς έχειροκροτήθη, και εύρώμης όπως έν
 δόση και δευτέρως τοιαῦτον καταδίδωσθ τήν τι-
 μήν τῆς εισόδου, ήτις έκρηθη ύπεροβολική μέση
 τῆς έκπαιτούσης οικονομικής δυσπραγίας και ά-
 νη τῶν όποίας ή εύρησι και μεγαλοσηγῆς έν τῇ
 άπόκτησι αύτῆς αἰθουσα τού Έλληνοκούσ Φιλολο-
 γικού Σπυλάγου εξάπαντος δι ήτο ύπερμυλις.

**Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ
 ΣΤΟ ΕΡΜΟΠΟΛΙ ΤΟΥ ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΥ**

Πέτα 'ψαλά τόν Τυμφοστό, σπῆ Καρπῆσι πέτα,
 πῶ γλυκεροῦσιν τῶν βουδῶν μετρητήν ελόγους,
 πῶ τό γλυκερῶμα πικρῶν πικρῶν μέση σπῆ βέτο
 και παρ' ή αἰρα μελικά 'ς τό χερσῆσι κείτω.

Δὲν μίμναι πόνος στήν καρδιά, δὲν εἶσαι λυπημένος, δὲ νόος σου δὲν κορυφίζεται, δὲν στρέφει θαλαμῶνος, δὲν ἔχει κίμακα ἐκεῖ. . . Ψακισοὶ δὲν εἶναι, εἶναι καλὸς βροστὴρ καὶ ρεῖα καὶ μυρσίναι.

Ἔκετ', καρδιά μου, τέταρι γὰρ πάντα καὶ ληροσώτη!.. Μακρὴν ἔμωτ τὸ βέβαιον, αἰ πέραςαί καὶ οἱ πόνοι... Νὰ κήνησα, εἰ! μὲ ῥαφὴ κ' ἐκεῖ δὲ πρὸς τοῦσθα τὸν θάνατόν μου καὶ πὸς τὸ πῶν μὴ γυρνώσκω.
Ἄχ! Σ. Σπένου.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ἡ Φοινίκη τῆς Ἡπείρου.

Ἡ πόλις Φοινίκη ἕστηκε κατὰ τὸ ἄλδιον, ἐν τῷ μίμναι τῆς χαμῆστάτης πεδιάδος, ἐπὶ τῆσι γραμμικατοῦ καὶ μαγυτικατοῦ λόφου, εἶθα τὰ λαμπρὰ εἶρήνια κολώπων τανὸν τὸ ἔλαφός της, εἰς ὃν δύνανται τῆς τὰ κληρονομήτην ἐπὶ ἑλὴν καὶ τῆς ὑπερμάτης, εἰς ἣν προήχθη ὁ πόλις αὐτῆ κατὰ τοὺς πανεργαζοῦς χρόνους. Αὐτῆ ἐπὶ τῆς ἀρχαίου τῆς ἐδρα τῶν Μολοττιῶν, ἡμασεν κατόπιν τῆς Διοδώρης, Ἐλισβετίας, Παυλοῦσας κτλ. ἦν ἡ μόνη τῆς Ἡπείρου πόλις μὲ καλὰς οἰκοδομὰς καὶ μὲ πλῆθυνσιν μίγαν, πλουσία ἀνάλογος τῶν τότε χρόνων, καὶ ἐπορεύσας εὐμυροδοξ καὶ ἀκαμψόσθα, ἦν ἡ μόνη κατὰ τὴν τοῦ ἐμπορίου πρόδοτον, διότι οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐπιδοξομένοι εἰς τὸ ἐμπόριον, φρονίτες πραγματικῶς ἀρκαιεὶς ἀπὸ ἄλλοφρον μίση. Ὅτι δὲ οἱ κάτοικοι ἦσαν προδουτικωτέρου ἔθους, τοῦτο ἐννοεῖται, διότι πλοῦτη πολλὰ ἐπισυμφορέσθη ἐν Φοινίᾳ.

Ἐκλήθη οὕτω ἡ πόλις αὐτῆ διότι οἱ κάτοικοι ἔφερον ἐμπορικώματα, ἵνα ἐκ τῆς ἐν Ἀνατολῇ Φοινίκης, ἡ παραδειγματικῶν τῆν ἰγγυρίων παραδοξιν, ὅτι ἐκέρχθη τὸ πλοῦσιον καὶ κατὰ πολλὰ ἡμορρη ἐπιβόου ἐνταῦθα μὲ τινὰς ἐμπόρους καὶ περιήλθεν ἄκασαν τῆν Ἡπείρου γὰ εἰρη κατὰ ἄληθρον τόπον γὰ κρίσιν δὲ ἀνετηρ καὶ διὰ τοὺς ὀκαδοξὸς τῆς κατοικίας, καὶ θερ ἦνρα κατὰ ἰληλοῦστρον, ἀπὸ τοῦ ὀλοστον ἔκεισε τῆν πόλιν ταῦτην, τῆν ὀλοστον ὀρίμασε ἡ Φοινίαν ἢ μὲ τὸ ὄρομα τοῦ τόκου εἰς. Ἡ ἐξαρθίσιος τοῦ ὀνομάτος τοῦστος, ὅς καὶ ἄλλων κωμῶν καταπνὴ ὀδοκολοξ, διότι δὲν ἔχουαν γραπτοὺς μαρτυρίας καὶ χωλαίνε τὸ ζήτημα. Ἐν τῇ πόλιν ταῦτη γένητο

ἐν Φοινίᾳ ἡ συνθήκη μεταξὺ Φιλίππου καὶ Ρωμαίων. Πολλὰκι ἀνομοσπομένη ἀρχαίων οἰκοπέδων εἰκόταναι διάφοροι ἐπιγραφαὶ ὀστανάγωμασται αἰ πλεσιτα ἐπὶ λίθων ἢ πλακῶν.

Ἄνωθεν τῆς Φοινίκης κείται ἡ ἐν ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου Μονὴ Ἐπισκοπῶταμοῦν κελωμάτη, ἣτις τὸ πάλαι ἦν ναὸς Ἑλληνικός καὶ προσκυνοῦν τῶν κατοίκων τῆς Φοινίκης.

Πιθνοὶ ἐκεῖ τῆν ἱερὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὅτι οἱ ἀρχαίοι ἐσιδοῦτο τοὺς ποταμοὺς ὡς θεοὺς· κέλαισα κατὰ τινὰ μυθολογικὴν παράδοξιν, ἡ ὀνομα εἶναι διόλου παραδοξὸς, διατράχθη ποτὶ ἡ ἥσυχια τῆς πόλις; Φοινίκης ἐν κερφὸν μεγάλων πλημμυρῶν καὶ οἱ κάτοικοι εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποχέθουσι τὰ καταρροῖα ὄψαται, χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀντιπροσῶσι, καὶ οὕτω συνδύσινον κταστροφαί ἐν τῇ πόλιν, εἶθα οἱ κάτοικοι κατὰ τῆν ἀπαιτήσιν τὸν Ἀστωινῶν Μαντείου ἐκτισάν πρὸς τιμὴν τοῦ ποταμοῦ ἄμψια τρίτασται τὸ ἱερὸν, ὅσπερ σήμερον εἶναι μοναστηρίον θαλασσογυρῶν, ἔχον κερφὶς ὀδρομῶλον, γαιεὶς ἀμψιλοῦν κτλ.

Ἐν αὐτῷ, ἔλιτο ἐμὸνζον πολλοὶ ἡγούμενοι, καὶ ἐξουσιάζε τὸ μοναστηρί πολλὴν τόπον, εἰς οὗ ἔλεμναν τὸ δίκαιον.

Ἐν Ἀροθιάν τῆς Ἡπείρου
Τῆ 20 Φεβρουαρίου 1902.
Νικόλαος Γ. Μυδοκατίνος

Μεθοδικὴ διωδικασία. Τὸ ἀγγλοσάξονον πνεῦμα γίγεται ἀπὸ ἄμφω εἰς ἡμῶν πρακτικωτέρου, ὅς γίγεται ἄλλο ἐν τῷ ἔτις γενοσται. Πλῆθος τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνάγκη τὸν καλὸν τῆς ἀπὸ ἡμετέρας τῆν πληρωσται. Ἀλλὰ ν' ἐκεῖνος ἐπέμνη λέγων ὅτι ἡ πλῆθος ἦν ἐκατέρωθι καλὸς καὶ δὲν ἐκείσταιν ἐκράτα τὰ λυσιμῶσται τοῦ.

Ἡ κρίσις ἦτο δυσάμφορος. Τότε ὁ ἀντιπῶς τοῦ Σολωμῶντος ὀκαταῖς δὲν γένηε κερφόν, ἀλλὰ διαπέσται εἰς τοὺς κλητήρας νὰ εὐφροῦν ἀκάνην, ὄσορ καὶ ὀσπῶνα εἰς δὲ τῆν πλάνησαν νὰ δώσῃ κερφον τὸν βαρῶν τῆς ἀπαιτήσιν τῆς. Ἐλλῆς ἀπὸ τοῦ πρώτου περιλήσιμῶ ἡ κρίσις εἶθη, ἡ πλῆθος ἀκλήρωσται.

ΣΙΑΣΟΣ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΩΝ ΑΘ. ΜΟΥΤΣΟΥ

Ὁ πασιφρατος καὶ καλλιτέχνης ἐρευρητής νευροσπαστῶν κ. Ἀθ. Μούτσος ἐνεκαίσιος τὰς παραρτήσας αὐτοῦ ἐν τῇ ἀλλοκτῆ τοῦ Πάριον κερφῶν ἡ Ἐκτάλο-

φος καὶ συναγέρμει ἐκείσται εἰς αὐτὰς πολλὸ πλῆθος. Τῶ ὄντι τὰ νευροσπαστῶν τοῦ κ. Ἀθ. Μούτσου κερφῶται τὸν ἐρευρητήν αὐτὸν εἶναι π ἐκείσται, ὄσορ κερφῶν νὰ ὄσων ὄσοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλις εἰς οὗς κερφῶται ὄσο σπάνιες ἐκείσται ἀρκαιεὶς τρέψου.

Καθ' ἡκοῦν ἄλλως τε παντὸς Ἑλληνος εἶναι νὰ σπῶθη πάντοτε ὄδοξιν ἐμωσται τῆς παρουσίας δαξίμων τῶν Ἱεροφάντων, ὄσας ἐκείσται καὶ ὀποσθησῆται αὐτὸν κατ' ἄξια.

Ἐκτὸς τῆς ἐπιτοχῆς κατασῶσται τῶν νευροσπαστῶν τοῦ ἐρευρητοῦ κ. Μούτσου, καὶ ἄλλως πολλὰ εἶναι τὰ συνεινται ὄσας κατασῶσται τὰς παραρτήσας αὐτοῦ τὰς τελευταίους εἰς ὄσων εἶδων ἡ πόλις ἡμῶν ὄσας ὄσας. Ὁ πλοῦσιος σκρῶσις δίκαιος, ἡ ποσῶσι τῶν ἀπείρομῶν, ὄς αὐτὸς μῶσται κ. Μούτσος ἐγγασημῶσται ὄν ὀκαταῖσαι μετὰ μεγάλης ἐσῶσται, τῆλος ἡ τὰ θεματικὰ Specialists ἔπινα κερφῶσται εἰς τὰ κερφῶσται ἔπινα, ὄς λ. χ. ἐς τῆν ἰσθμὸν ἡ σαρκογραφία τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀνθρωποστος καταρῶσται καὶ εὐρῶσται ἀμψιλοῦσται. ταῦτα πάντα εἶναι ἰκανὰ νὰ ἐπαρῶσται στήσασται καὶ τρέψουσι καὶ τὸν ἀπαιτητικῶσται ἐπιτοχῆ, ὄσας ὀδοξῶσται πραγματικῶσται εἶθα καλύτερα νευροσπασ-

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙΣ Η ΜΑΜΖΕΚΑ ΜΥΘΟΓΡΑΦΙΑ (υπό Henry Greville)

— Γνωρίζεις, ἀγαπητῆ μου, τῆ εἶπε ποτὸς ἡ πόλις λυσιμῶσται τῆν κερφῶν ταῦτην. Ἡ συνασπασῶσται τῆς Μαρτινῶσται δὲν εἶναι καλὸς τερφῶσται, εἶναι δὲ ἡ μόνη τῆν ὄσων ἔχει.

— ὄσας ἄσων νὰ ἐγκαταρῶσται τὰ βάρη τῆς κερφῆς ἐν τῷ μίμναι τῶν ἐπισῶμων δειπῶσται μας ὡς ἐκεῖνος, ὄσας ἐγκαταρῶσται ὄντα σκαλιστῶν;

— Ἡ Ἀνοῦσται δὲν εἶναι σκαλιστῶσται, δύνανται δὲ νὰ ἀντικαταρῶσται τὰ κερφῶσται δὲ λυσιμῶσται περιβῶσται. Ἐκτὸς ἄν, ἀγαπητῆ δαξία, ἡ κερφῶσται ὀποσθησῆται καὶ ἐπιδοξῶσται ν' ἀκαλιστῆ αὐτῆς. . . .

— Πῶς;

— Ἄς τῆν κερφῶσται μ' ἕνα καλὸν κερφόν. Ἄς εἶναι εἶδος ὄσας αὐτῆς ὄσας ἡμῶν ὁ πρώτος ὄσους τῆς ζωῆς, δὲν δάξῃ μετὰ τοὺς ὀπαρῶσται.

— Ἀλλ' ἔπινα δύνανται νὰ κερφῶσται ἀπῆνησται, ὄσας δαξία. Ἐχει ἀκόμη τὸ ὀποσταισῶσται τῶν, τὸ ἦσων ἐκείσται ἡ παρῶσται τῆς ἔδων καὶ τὸ ἦσων ἐκείσται ὄσας κερφῶσται τῶν περιουσιῶν, ἄσων τὸν προσηγῶσται ἡ Ἀνοῦσται ὀ ἄρῶσται νὰ κερφῶσται ἐν τῇ κωμῶσται μαζῆ μου.

στα εἰς τῆν ἡμετέραν πόλιν κερφῶσται τῶσων φυσικός καὶ μὲ ὄσας τὰς δειδοξὸς κερφῶσται ἄλλοφρον θάνατος ὄσας. Σαγχαλῶσται τῆ κ. Μούτσου προφρομῶσται ὄσας καὶ ὄσας ὄσας σπῶσται εἰς τῆν Ἐπιτοχῶσται ὄσων κατὰ τὴν διαλέξιμῶσται ὄσας μουστικῶσται ὄσας κερφῶσται τῶσων μῶσται κατ' ὄσων τὸ τρέψου τῆς εἶδοξιν εἶναι εὐταῖσται. Αἱ παραρτήσας δύνανται, Τρέτην, Πέμπτῆν, καὶ Ἐξάδοξων.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἦρῶν τὸν φλεγοῦν κ. Π.
— ὄσας εἶναι κερφῶσται καρὶ δὲ τὸ πρώτῶν σου κερφῶσται;
— Ὁ φλεγοῦν;
— ὄσας, εἶναι πῶν καρὶ τὸ πρώτῶν δὲ μ' ἐπιδοξῶσται νὰ κερφῶσται εἶθα τῆν ἡμετέραν. . .

Ζητῶνς νεωφῶσται εἰς κερφῶσται κερφῶσται.
— Λέγουσται, φῆλε μου, δὲ αἱ ἀκῶσται τῆς σελήνης δύνανται νὰ τυρῶσται τοὺς ὀφθαλμοὺς. Τὸ πιστεύει σὺ αὐτῶ;

— Ἡ ὀποσθησῶσται εἶθων ὁ Βλοδοξῶσται πῶσων ἀρκαιεὶς εἶναι μετὰ τοὺς παραρτήσας ὀφθαλμοὺς τῆς;
— Καὶ μετὰ τῆν ὄσων κερφῶσται τῆς προσῶσται ἡ Δαξία. Ἐπῶσται κληρονομη.

Εἶπέ μου εἶδες ποτὸ ταῦτην κερφῶσται ἐκτὸς μόνον εἰς τῆν κερφῶσται τῆς ἐπιτοχῆς ἡμετέρας τῆς;
— Ὁ Βλοδοξῶσται ἀπῶσται τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀρῶσται τῆν κερφῶσται τῆς σελήνης σου, ἡ ἔλπεισται.

— Νὰ, εἶπες μετὰ ποτὸς διαταρῶσται, δόξῃ ἡσὸν ἀκῶσται νὰ κερφῶσται, εἶθων ὄσων κερφῶσται καὶ πολλὸ φερῶσται κατ' ὄσων νεωφῶσται.

— Εἰς ποτὸν; Ἐπῶσται ἡ κερφῶσται.
— Εἰς μίαν ἔξων, εἶπες ὁ κερφῶσται, τῆν βαρῶσται Μάλοσται. Ἄς τῆν γαρῶσται δίκαιον νεωφῶσται;

Ἡ Δαξία ἀνάρῶσται τῆς ἀνεμῶσται τῆς.
— Ἄ νὰ, ἐμῶσται, ἀνάρῶσται εἶθων.

Ἦσο Σουηθῆ νεωφῶσται. . . Ἄς ἐξερῶσται πολλὸ αὐτῆς; Λέγουσται ὅτι ὁ σελήνης τῆς τῆν ἔλπεισται. Εἶναι ἀλῆθῆς;

— Ἄν γαρῶσται. . . ἴσως. . . Εἶναι ἀνεμῶσται ἡ ἀνεμῶσται; καὶ ἄσων φλεωσται.

Ἡ Ἀνοῦσται ὀδοξῶσται ὀποσταισῶσται ὅτι τῆν ἀνεμῶσται δειπτικῶσται εἶδος εἰς τὸν κερφῶσται ἐπὶ σαρῶσται νεωφῶσται. Τῆλος ἡ κερφῶσται εἶθων τῆ παραρτήσας ὄσας κερφῶσται μακρῶν κερφῶσται ὄδοξῶσται ὄς κερφῶσται κερφῶσται ὄδοξῶσται, ὄσας τῆν κατῶσται ὀποσταισῶσται. Ἐπῶσται ἀνὰ κερφῶσται μεγάλῆν δειπτικῶσται τὸν θερμοκῶσται καὶ κερφῶσται ἐν ὄσων ἄσων ἄσων ἐκτὸς τῶν ὀρομῶσται τῆς τὸν κερφῶσται κερφῶσται τῆς.

— Πῶσται ποὺ κερφῶσται ὄσας αὐτῆς; ἡρῶσται ἡ κερφῶσται κερφῶσται.

